

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/214/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615205464
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7615205464.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne C.. J. Q., T.. X.X.XXXX, H. R., zastúpenej JUDr. Evou Geleneky-Hencovskou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Bajzova 2, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Drieňova 22, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 21. marca 2018 č.k. 11C/172/2015-240 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyňi sumu 16.360 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, spôsobenú žalobkyňi nezákonným rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 16.3.2010 č. XXX/XXXXX/XX/GL/LUK, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2010 sp. zn. G.-XXX-XXX/XXXXX/TMC, ktoré boli ako nezákonné zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 č.k. 4S/276/2010-75, ktorým súd zrušil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2010 G.-XXX-XXX/XXXXX/TMC, ktoré po vrátení veci následne zrušilo rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 16.3.2010.

2. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % s tým, že o výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe žalobkyne na náhradu majetkovej škody v sume 453,69 eur a náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobkyňou vo výške 20.000 eur potom, ako Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, odpoveďou doručenou žalobkyňi dňa 20.2.2015, zamietlo žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody v sume 1.125,29 eur predstavujúcej trovy konania v správnom konaní a nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur a potom, ako jeho rozsudok zo dňa 4.2.2016 č.k. 11C/172/2015-160, ktorým zastavil konanie o nároku žalobkyne na náhradu škody vo výške 453,69 eur a zamietol žalobu žalobkyne o náhradu nemajetkovej ujmy zrušil Krajský súd v Košiciach rozhodnutím zo dňa 5.5.2017 č.k. 1Co/223/2016-200.

4. V odôvodnení súd poukázal na tvrdenie žalobkyne, najmä že: „Po uznaní jej viny v priestupkovom konaní susedom akoby "narástli krídla", ironicky sa usmievali s tým, že môže robiť čokoľvek a nebude úspešná, jej veci nebudú vyriešené ani cez políciu, ani inak. Postavili ju do polohy agresívnej, nevraživej, nepríjemnej osoby. Týmto rozhodnutím sa mala dostať úplne na pokraj spoločnosti, toto malo byť vyvrcholením všetkých predchádzajúcich atakov zo strany susedov i obyvateľov obce. Susedia a spoluobčania už nemali strach zo žiadneho postihnutia, chodili jej do dvora, napadli ju na verejnosti, pred dverami domu. Pomoc hľadala i polície, orgánov obce i štátnych orgánov avšak bezvýsledne. V dôsledku tejto situácie sa rapídne zhoršil jej zdravotný stav, upadla do depresie, dostala fóbiu zo susedov i prostredia, kde bývala, absolvovala psychologické vyšetrenie. Za takejto situácie bola doslova nútená utiecť z tejto republiky do Prahy, považuje sa za utečenca a bezdomovca s rodinným domom, jej manžel i deti majú zničený život a zdravie. V súčasnosti sa presťahovala do F., B. Y., do miesta bydliska dcéry, aby tak mohla byť aspoň bližšie k vnúčatám. Má odpor vrátiť sa do oblasti kde jej bolo takto ublížené, kde spoluobčania zničili nielen ju, ale aj jej rodinu. Manžel býval stále v ich rodinnom dome, avšak atakovali ho ďalej, začal mať zdravotné problémy, úplne sa zrútil, preto po odchode do dôchodku odišiel bývať k dcére. Tento cestuje medzi Slovenskom a Českou republikou, pretože na Slovensku má všetkých lekárov, musí tu absolvovať vyšetrenia, takže peniaze z dôchodku dáva na cestovné, na lekárov a na údržbu ich domu. Ona má obrovskú traumu vrátiť sa do obce, kde boli porušované jej ústavné práva, bol narušený jej rodinný a osobný život. Poukázala na jej veľmi zlý zdravotný stav spôsobený všetkými stresmi, ktoré prežila. Stres jej spôsoboval, že sa jej stiahlo svalstvo, začala mať problémy s chrbticou, gastro problémy, neurologické problémy, začala trpieť záchvatmi. Mala opakovane predkolapsový stav. Zmysel jej života bola rodina, domov, zvieratá, zeleň, priatelia a teraz nemá nič. Pracovníci okresného úradu i naďalej situáciu neriešia práve naopak, vedú reči o tom, aké šťastie majú tí, ktorí nemajú za susedku učiteľku Q.. Vďaka tomu, ako pristupuje štát k jej právam, je ich rodina rozbitá a zničená. Ani následné rozhodnutie Krajského súd v Bratislave, ktorým boli predmetné rozhodnutia zrušené jej neposkytlo adekvátnu satisfakciu.“. Súd poukázal i na obranu žalovanej a na vykonané dokazovanie: rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. XXXX/XXXXX/XX/GL/LUK zo dňa 16.3.2010, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. G.-XXX-XXXX/XXXXX/TMC zo dňa 24.6.2010, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/12/2012 zo dňa 18.4.2012, rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. G.-B.-XXXX/XXXXX/TMC zo dňa 28.8.2012, záznamom Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. B.-G.-B.-K.-XXXX/XXXXX/XXX/LUK XXX/XXXXX/XX/GL/LUK zo dňa 26.9.2012, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, fotodokumentáciou, odpoveďou na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, výsluchom strán sporu i svedkov Z. Q. Z. N. Q., znaleckým posudkom č. XX/XXXX zo dňa 19.9.2015, správou od Obce Helcmanovce zo dňa 27.7.2015, písomným vyjadrením I. Q. zo dňa 24.10.2015, jej čestným prehlásením zo dňa 1.2.2016, čestným prehlásením manžela žalobkyne zo dňa 20.11.2015, správou od Národného ústavu duševného zdravia Y. zo dňa 3.7.2015, sťažnosťou voči postupu prejednávania priestupku zo dňa 4.8.2010, odpoveďou na žiadosť žalobkyne o prerušenie pojednávania dňa 9.8.2010 zo dňa 6.8.2010, žiadosťou žalobkyne o informácie v zmysle zákona č. 211/1990 zo dňa 26.8.2010, rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. XXXX/XXXXX/XX/GL/LUK zo dňa 27.8.2010, žiadosťou žalobkyne o vydanie spisov a zverejnenie dôvodov odloženia riešenia priestupkov zo dňa 13.12.2010, Súhrnným zoznamom odškodnených občanov postihnutých povodňami v mesiacoch júl - august 2010, rozpočtom B. R. za roky 2011, 2012, 2013, návrhom na prijatie do pracovného pomeru zo dňa 26.11.2015, uznesením tunajšieho súdu 7C/188/2009-792 zo dňa 29.4.2014, lekárskou správou Národného ústavu duševného zdravia - neurologickej Z. Y. zo dňa 6.12.2017, správou z ambulantného vyšetrenia zo dňa 16.1.2018 od Fakultnej nemocnice Y. D. - oddelenia psychiatrie, ako aj ostatnými listinami, ktoré sú obsahom spisu.

5. Pri rozhodovaní vychádzal prvoinštančný súd zo zistenia, že: a/ rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. XXXX/XXXXX/XX/GL/LUK zo dňa 16.3.2010, ktorým bola žalobkyňa bola uznaná vinnou so spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a bolo jej uložené pokarhanie, potvrdené rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2010 sp. zn. G.-XXX-XXXX/XXXXX/TMC, b/ proti rozhodnutiam podala žalobkyňa žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktorý rozsudkom zo dňa 17.2.2012 č.k. 4S/276/2010-75 zrušil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2010 sp. zn. G.-XXX-XXXX/XXXXX/TMC a vec vrátil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie s povinnosťou nahradiť žalobkyňu účelne vynaložené trovy konania vo výške 336,30 eur, c/ rozhodnutie vo výroku

o trovách konania potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 18.4.2012 sp. zn. 4Sžo/12/2012 a trovy odvolacieho konania žalobkyni nepriznal.

6. Po právnom posúdení veci podľa článku 19 ods. 1 a 2, článku 46 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, § 3 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, §17 ods. 1 až 4, § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, dospel prvoinštančný súd k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu majetkovej škody vo výške 453,69 eur je nedôvodný, lebo žalobkyňa v spore žiadnym spôsobom nepreukázala jej vznik úhradou uplatnených trov konania a dôkaz o ich zaplatení v spore neprodukovala.

7. Vychádzajúc zo zistenia, že: „žalobkyňa, ktorá sa v obci R. narodila sa do nej natrvalo presťahovala spolu s rodinou (manželom a dvoma deťmi) v roku 2001, kedy v obci dostavali rodinný dom. So susedmi i spoluobčanmi mali spočiatku korektné vzťahy, vzájomne si pomáhali. Prvé problémy sa začali objavovať niekedy v roku 2007 až 2008, kedy sa žalobkyňa snažila odstrániť nezákonné zásahy susedov do jej pozemku. Tieto jej úkony vyvolali nevraživosť u susedov, ktorá následne vyústila do vzájomných obviňovaní riešených v priestupkových konaniach. Práve pri riešení jedného z oznámení žalobkyne malo dôjsť k údajnému fyzickému útoku na I. R., pričom útok bol riešený v priestupkovom konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia, následne zrušeného pre nezákonnosť. Po vydaní rozhodnutia Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. XXXX/XXXXXX/XX/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 v ktorom bola žalobkyňa bola uznaná vinnou so spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch a bolo jej uložené pokarhanie, súd skutočne registruje zvýšenú mieru útokov na jej osobu i ostatných rodinných príslušníkov zo strany spoluobčanov, predovšetkým však susedov. Toto mal súd preukázané priloženou datovanou fotodokumentáciou, svedeckou výpoveďou manžela žalobkyne i čestným vyhlásením I. Q.. Nevraživosť voči osobe žalobkyne zo strany ostatných obyvateľov obce a susedské problémy v rokoch 2012,2013 potvrdila vo svojej výpovedi i svedkyňa Z. Q.. Napriek snahám o riešenie susedských problémov oficiálnou cestou prostredníctvom polície, štátnych orgánov či obce snahy ostali bez zásadnej odozvy a situácia sa vystupňovala až do takej miery, že žalobkyni sa rapidne zhoršil zdravotný stav, upadla do depresie, dostala fóbiu zo susedov i prostredia, kde bývala. Drobné zákernosti zo strany susedov neprispievali ku komfortnému, pokojnému bývaniu rodiny žalobkyne v rodinnom dome, ktorý bol avšak iba na krátku chvíľu ich domovom. Žalobkyňa situáciu psychicky neunesla, obec následne v roku 2010 opustila, odišla žiť a pracovať do Českej republiky, rovnako už to už predtým urobila jej dcéra. V Prahe žila sama, izolovaná od manžela a rodiny, kontaktovala sa s nimi iba prostredníctvom sociálnych sietí či telefonicky. Prijala nekvalifikovanú prácu a to napriek vysokoškolskému vzdelaniu. Zle znášala i fakt, že opustila manžela, ktorý ostal v rodinnom dome bývať sám, sám tak čelil útokom susedov, pričom syn za ním zo spolupatričnosti dochádzal aspoň počas víkendov. Táto neistota a výčitky svedomia rovnako neprispievali k jej psychickej pohode. Žalobkyňa ako bolo v konaní preukázané začala trpieť psychickými problémami, ako následkom spôsobeným po vystavení masívnemu stresu v dôsledku kriminalizácie jej osoby. Boli i v súčasnosti stále sú je u nej prítomné markery posttraumatickej stresovej poruchy, generálneho adaptačného syndrómu i akútnej reakcie na stres, ako to vyplýva zo znaleckého posudku č. 88/2015 zo dňa 19.9.2015 vypracovaného znalkyňou v odbore psychológia C.. J. Y. i pripojených lekárskejších správ od Národného ústavu duševného zdravia Y. D. zo dňa 3.7.2015 i zo dňa 6.12.2017 a z ambulantného vyšetrenia zo dňa 16.1.2018 od Fakultnej nemocnice Y. D. - oddelenia psychiatrie.“ Dodal, že „žalovaný síce namietal časový nesúlad medzi nezákonným rozhodnutím a vyhotovením znaleckého posudku s čím sa však súd nestotožnil, pretože je všeobecne známe, že liečba duševných chorôb nie je krátkodobou záležitosťou, zvyčajne ide o dlhodobú často i doživotnú liečbu“, konštatujúc, že priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, z ktorého bola žalobkyňa obvinená, sa ako bolo následne preukázané nestal, súd prvej inštancie vyvodil, že konaním s tým súvisiacim a označeným nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu došlo k významnému zásahu do súkromného i osobného života žalobkyne, jej ľudskej dôstojnosti, osobnej integrity, cti i dobrej povesti, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky nielen pre žalobkyňu, čo do jej postavenia v rodine a v spoločnosti, ale negatívne zasiahlo i ostatných členov jej rodiny. Uviedol, že izoloval a zhodnotil následky, ktoré vznikli v dôsledku susedských sporov pretrvávajúcich od roku 2007 až 2008 a tie, ktoré vznikli vydaním nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu a uzavrel, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodný čiastočne. Vyšiel pritom z úsudku, že v konaní sa dostatočne preukázala reakcia okolia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti žalobkyne v spoločnosti v značnej miere a ktorá sa prejavila ako zásadná ujma v jej osobnom, rodinnom i pracovnom živote. Dôvodil, že „žalobkyňa žije dlhé obdobie odlúčená od rodiny, manžela i detí, v dôsledku pretrvávajúcej posttraumatickej stresovej poruchy je

i sociálne izolovaná. Dôsledky nezákonného rozhodnutia sa veľmi rýchlo vďaka pracovníkom štátnej inštitúcie i účastníkom správneho konania rozšírili a zásadným spôsobom ovplyvnili verejnú mienku v obci v neprospech žalobkyne. I pracovný a finančný život žalobkyne výrazne utrpel, táto bola nútená prijať nekvalifikovanú, slabo platenú prácu len preto, aby si dokázala zabezpečiť uspokojenie aspoň základných potrieb“.

8. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy súd posudzoval aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania, a s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnúť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Zo skutočnosti, že „sociálne odlúčenie žalobkyne trvalo, resp. trvá od roku 2010, kedy opustila Slovenskú republiku, manžela i syna a predstavovalo svojim rozsahom a intenzitou zásadný zásah do jej osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťovala žalobkyňa veľmi intenzívne počas celého obdobia a ktoré síce v menšej miere, ale predsa pretrvávajú až dodnes.“ a „žalobkyňi, napriek tomu, že nezákonné rozhodnutie bolo následne zrušené, sa doposiaľ nikto (žiadny z predstaviteľov žalovaného) za zásah do jej osobnostných práv neoprávneným stíhaním v rámci priestupkového konania neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa jej dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia“, súd prvej inštalácie vyvodil, že za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu žalovaného do osobnostnej sféry žalobkyne priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, lebo zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že výrazne negatívne ovplyvňoval česť a dôstojnosť žalobkyne v obci, medzi spoluobčanmi i v pracovnej oblasti a vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany žalovaného a odstup času už nejavi za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia. Dôvodil, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná na v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom, ktoré boli žalobkyňi nezákonným rozhodnutím spôsobené a zároveň žalobkyňou uplatnená nemajetková ujma vo výške 20.000 eur prekračuje maximálnu výšku odškodnenia podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, na ktorú odkazuje § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., a preto žalobkyňu možno odškodiť maximálne do výšky päťdesiat násobku minimálnej mzdy v čase, kedy bola rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp. zn. 4S/276/2010-75 konštatovaná nezákonnosť rozhodnutí štátnych orgánov. Zo zistenia, že minimálna mzda za rok 2012 v zmysle nariadenia vlády SR činila 327,20 eur, teda 50 násobok predstavuje sumu 16.360 eur, súd usúdil, že nárok žalobkyne je dôvodný v tejto rozsahu výške a v prevyšujúcej časti súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštalácie podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že vzhľadom na 60 % čiastočný úspech žalobkyne v spore, žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % s tým, že o ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa i žalovaná.

11. Žalobkyňa podala odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, jeho výroková časť nie je dostatočne odôvodnená právnou argumentáciou súdu, čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Súdu prvej inštalácie žalobkyňa vytkla, že vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že ňou uplatnená výška odškodnenia prekračuje maximálnu výšku podľa § 6 zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, na ktorú odkazuje § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.. Podľa názoru žalobkyne súd nesprávne pristúpil o jej odškodneniu maximálne do výšky päťdesiat násobku minimálnej mzdy v čase, kedy bola rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp. zn. 4S/276/2010-75 konštatovaná nezákonnosť rozhodnutí štátnych orgánov, keď minimálna mzdy za rok 2012 v zmysle nariadenia vlády činila 327,20 eur, nakoľko v čase vydania rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp. zn. 4S/276/2010-75 bol platný a účinný zákon č. 514/2003 Z.z. v znení novely vykonanej zák. č. 508/2010 Z.z., ktorý v § 17 nestanovoval maximálnu výšku odškodnenia, pretože obmedzenie maximálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo prijaté až novelou zákona č. 412/2012 Z.z. a až od jeho účinnosti bolo možné aplikovať pri posúdení výšky nároku na odškodnenie ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o

maximálnej prípustnej výške odškodnenia s odkazom na § 6 zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, lebo novela zákona nebola prijatá so spätnou pôsobnosťou, nevzťahovala sa na zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred jej účinnosťou. Tvrdila, že súd napadnutým rozhodnutím porušil jej právo na spravodlivý proces, keď bez náležitého odôvodnenia aplikoval ustanovenie, ktoré v rozhodnom čase nebolo právoplatné a účinné, dopustil sa arbitrárneho výkladu a aplikácie zákonných predpisov natoľko, že poprel ich účel a význam. Považujúc priznanie nároku na odškodnenie vo výške 20.000 eur za opodstatnené, navrhla zmeniť rozsudok a uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 20.000 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a nahradiť i trovy konania v rozsahu 100 %.

12. Žalovaná podala odvolanie voči výroku rozsudku, ktorým prvoinštančný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 16.360 eur a voči výroku o náhrade trov konania, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 16.360 eur. Navrhla zmeniť rozsudok a žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania. V súvislosti s nezákonným rozhodnutím pripomenula znenie bodu 48. odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, najmä, že „Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.02.2012 rozhodnutie Ministerstva vnútra SR ako nezákonné zrušil a tak bola splnená prvá z podmienok zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia.“ a zdôraznila, že súd sa treťou podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu, teda príčinnou súvislosťou, zaoberá v bode 52. odôvodnenia rozsudku, ktorým jej neposkytol riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie, lebo ide len o všeobecné odôvodnenie a výklad pojmu príčinná súvislosť v právnej teórii. Poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.11.2014 sp. zn. 7Cdo/180/2013, zo dňa 20.8.2014 sp. zn. 2Sžo/28/2013, na znenie bodu 51. odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom sa súd odvoláva na vyjadrenie žalobkyne, záver súdu v bode 53. odôvodnenia rozhodnutia, že „nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu došlo k významnému zásahu do súkromného i osobného života žalobkyne, jej ľudskej dôstojnosti, osobnej integrity, cti i dobrej povesti.“, na znenie bodu 54., 55 a 56. odôvodnenia rozhodnutia, žalovaná namietla, že rozhodnutie prvoinštančného súdu sa v súvislosti s odôvodnením vzniku nemajetkovej ujmy a kauzálnym nexusom medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy, opiera o všeobecné formulácie a o argumenty žalobkyne, čím rozhodnutie považuje žalovaná za nepreskúmateľné. Tým bolo podľa žalovanej porušené právo na spravodlivý súdny proces, lebo súd žalovanej nedal odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany, a to: «a) prvoinštančný súd v bode 2. odôvodnenia rozsudku voči ktorému smeruje odvolanie uvádza, že žalobkyňa na pojednávaniach konštatovala, cit.: „je vlastníčkou rodinného domu v Helcmanovciach...od roku 2001...keby vedela, že sa prisťahuje do okolia alkoholikov a špinavcov, tak to neurobí...už od príchodu do obce resp. po prvých piatich až šiestich rokoch sa snažili odstrániť nezákonné zásahy do ich pozemku. Kým s tým nezačali bolo všetko v poriadku...problémy začali až potom, čo si chceli veci vysporiadať, vtedy začalo dochádzať k problémom so susedmi...prvé problémy so susedmi začali riešiť niekedy v roku 2007, 2008 a už v tomto období registrovali náznaky nevráživosti, mračili sa na nich, ohovárali ich.“ V predmetnom bode je uvedených viacero tvrdení žalobkyne o konfliktoch v rámci susedov a poslancov obce. Konflikty žalobkyne a obyvateľov obce vyústili do správneho konania, na základe ktorého bola žalobkyňa rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves, č. XXXX/XXXXX/XX/GL/LUK zo dňa 16.03.2010, uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a bola jej uložená sankcia, a to pokarhanie. V bode 32. odôvodnenia rozsudku prvoinštančný súd poukazuje na priestupkové konania žalobkyne a jej manžela v súvislosti s priestupkami proti občianskemu spolunažívaniu vo vzťahu k obyvateľom obce. Predmetné konflikty súvisiace so žalobkyňou vyústili do situácie, že žalobkyňa bola nútená odstáť sa do Prahy. Prvoinštančný súd o nároku žalobkyne vychádzal aj z vyjadrení manžela a žalobkyne. Žalovaná má za to, že ak žalobkyni vznikla nemajetková ujma, tá nie je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ale v súvislosti s dlhodobou zlými vzťahmi v mieste trvalého bydliska žalobkyne. Súd zároveň v odôvodnení rozsudku neriešil otázku, do akej miery mohlo za vznik nemajetkovej ujmy nezákonné rozhodnutie a do akej miery vzťahy žalobkyne so svojim okolím. b) v súvislosti so zdravotným stavom žalobkyne prvoinštančný súd v bode 22. a 54. odôvodnenia rozsudku voči ktorému smeruje odvolanie poukázal na znalecký posudok č. 88/2015 zo dňa 19.09.2015. Žalovaná počas prvoinštančného konania poukazovala na skutočnosť, že od vydania nezákonného rozhodnutia po vyhotovenie znaleckého posudku uplynulo cca. 5 rokov, na základe čoho je predmetný znalecký

posudok pre túto právnu vec irelevantný vzhľadom na odstup času a vzhľadom na nepreukázanie príčinnej súvislosti záverov vyplývajúcich z neho priamo s označeným nezákonným rozhodnutím. Žalovaná sa nestotožňuje s názorom prvoinštančného súdu v bode 54. odôvodnenia rozhodnutia, cit.: „žalovaný síce namietal časový nesúlad medzi nezákonným rozhodnutím a vyhotovením znaleckého posudku s čím sa však súd nestotožnil, pretože je všeobecne známe, že liečba duševných chorôb nie je krátkodobou záležitosťou, zvyčajne ide o dlhodobú často i doživotnú liečbu.“ Je pravdou, že liečba duševných chorôb nie je krátkodobá záležitosť a môže trvať dlhú dobu, avšak za podstatné je potrebné považovať hranicu, od kedy začala liečba, prípadne kedy bola stanovená diagnóza. Prvoinštančný súd zároveň poukázal na listinné dôkazy predložené žalobkyňou na pojednávaní dňa 21.3.2018. V tejto súvislosti dávame odvolaciemu súdu do pozornosti, že prvoinštančný súd poukazuje na listinný dôkaz, a to na ambulantnú správu o vyšetrení žalobkyne zo dňa 15.1.2018. V predmetnom listinnom dôkaze je uvedené, že žalobkyňa je v starostlivosti psychiatrickej ambulancie od „prosince“ (novembra) 2018. c) V bode 32. odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd uvádza priestupkové konania žalobkyne. Z predmetného bodu odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že priestupkové konania žalobkyne neboli následkom, ale dôsledkom konfliktov žalobkyne so susedmi. Súd v rozhodnutí konštatuje, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa prináleží náhrada nemajetkovej ujmy. Žalovaná dáva do pozornosti odvolaciemu súdu, že prvoinštančný súd priestupkové konania žalobkyne síce spomenul v rozhodnutí, avšak ďalej nezdôvodnil aký súvis mali pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Pričom práve tieto ďalšie priestupkové konania, z ktorých si žalobkyňa neuplatňuje v tomto konaní nárok, mohli mať vplyv na zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobkyne v spoločnosti v značnej miere. d) V bode 23. odôvodnenia rozsudku voči ktorému smeruje toto odvolanie prvoinštančný súd uviedol, cit.: „zo správy od B. R. zo dňa 27.07.2015 súd zistil, že v obci bola podaná dňa 16.11.2009 petícia.“ Z uvedeného vyplýva, že k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobkyne v spoločnosti v značnej miere mohlo dôjsť už pred vydaním nezákonného rozhodnutia. Prvoinštančný súd sa touto skutočnosťou v rozhodnutí ďalej nezaoberal. e) Z bodu 37. odôvodnenia rozsudku vyplýva, cit.: „z uznesenia tunajšieho súdu 7C/188/2009-792 zo dňa 29.04.2004 súd zistil, že bývalý zamestnávateľ žalobkyne s ňou uzavrel súdny zmier o tom, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 11.05.2009 je neplatné. Zároveň bolo dohodnuté, že pracovný pomer skončil dňa 18.10.2009 a žalobkyňa bude vyplatená náhrada mzdy.“ Z uvedeného možno vyvodiť záver, že aj táto skutočnosť mohla mať vplyv na ujmu žalobkyne, či už v podobe zníženia dôstojnosti a vážnosti žalobkyne, alebo v podobe jej duševného stavu.»

13. Ďalej žalovaná v odvolaní citovala znenie § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a vyslovila názor, že skonštatovanie porušenie práva príslušným civilným súdom ešte automaticky nevyvoláva aj vznik škody vo forme nemajetkovej ujmy, nesúhlasila s názorom prvoinštančného súdu v bode 56. odôvodnenia rozsudku, že žalovaná sa za zásah do osobnostných práv priestupkovým konaním neospravedlnila, ani inak neodstránila následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa jej dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp. zn. 4S/276/2010-75, ktorým bolo zrušené žalobkyňou označené nezákonné rozhodnutie a zopakovala, že samotné konštatovanie porušenia práva v priestupkovej veci žalobkyne je pre ňu dostatočným zadosťučinením. Podľa názoru žalovanej žalobkyňa dostatočne nepreukázala, že došlo k zníženiu jej cti, ľudskej dôstojnosti, že poklesla jej vážnosť v spoločnosti, resp. že by sa tak udialo v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia, teda neuniesla dôkazné bremeno vo veci preukázania závažnosti a rozsahu nemajetkovej ujmy ktorá jej mala byť zásahom orgánu verejnej moci spôsobená, v konaní nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Dodala, že ak žalobkyňa vznikla nemajetková ujma, tá môže byť v príčinnej súvislosti s inými okolnosťami. Poukazom na znenie bodu 57. odôvodnenia rozsudku a znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaná opätovne pripomenula, že osobitným predpisom bol s účinnosťou do 31.12.2017 § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov, podľa ktorého celková suma odškodnenia nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, že dňa 1.1.2018 nadobudol účinnosť zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 12 až § 14 upravuje rozsah odškodnenia a namietla, že prvoinštančný súd pri odôvodňovaní výšky nemajetkovej ujmy odkázal na neplatný a neúčinný zákon. Napokon žalovaná doplnila, že v súvislosti s vyčíslovaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležité zohľadniť výšku náhrad stanovených zákonom v ešte závažnejších prípadoch, napr. za utrpenie bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia, upozornila, že priestupok je delikt s menším stupňom závažnosti ako trestný čin, žalobkyňa nebola trestne stíhaná, ani obžalovaná a ani odsúdená a namietla, že rozhodnutie

prvoinštančného súdu preto považujeme za arbitrárne, nakoľko a) prvoinštančný súd sa v rozsudku odvoláva na neplatný a neúčinný zákon, b) súd priznal žalobkyni nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 násobku minimálnej mzdy, teda bola žalobkyni priznaná premrštená suma, čím sa bagatelizuje ujma podľa § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z., aj keď žalobkyňou označené nezákonné rozhodnutie vychádza z priestupku, za ktorý bola žalobkyni uložená sankcia, a to pokarhanie, c) prvoinštančný súd v odôvodnení žiadnym spôsobom neodôvodnil priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, čím žalovanej nie je jasné, ako súd dospel k jej výške.

14. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne označila argumentáciu žalobkyne v odvolaní v súvislosti s výškou priznanej nemajetkovej ujmy za mylnú a nemajúcu oporu jednak v právnych predpisoch platných na území Slovenskej republiky, ani v judikatúre všeobecných súdov v Slovenskej republike, pričom odkázala na skutkové a právne dôvody uvedené v odvolaní žalovanej zo dňa 20.4.2018.

15. Žalobkyňa nevyužila právo na vyjadrenie k odvolaniu žalovanej, ani právo na repliku k vyjadreniu žalovanej.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne a žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s § 378 a § 219 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, a z hľadiska odvolateľmi uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne i žalovanej je neopodstatnené.

17. Žalobkyňa a ani žalovaná vo svojich odvolaniach neuviedli žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ne privodili priaznivé rozhodnutie a vo svojom odvolaní v podstate uvádzajú skutočnosti a námietky, s ktorými sa dôsledne vysporiadal už súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku, ktoré nie sú spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že žalovaná je zodpovedná za nemajetkovú ujmu spôsobenú žalobkyni v priestupkovom konaní, a to vo výške určenej napadnutým súdnym rozhodnutím, ako i so správnymi, presvedčivými, podrobnými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd vyhovel žalobe ohľadom istiny 16.360 eur a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobkyne a žalovanej dodáva nasledovné:

18. Súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. a skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu, náležite pritom rešpektujúc právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5.5.2017 č.k. 1Co/223/2016-200, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok zo dňa 4.2.2016, podľa ktorého ak označené rozhodnutie, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, bolo zrušené ako nezákonné rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 č.k. 4S/276/2010-75, pri takomto výsledku priestupkového konania je treba vychádzať z toho, že žalobkyňa ako obvinená osoba priestupok nespáchala a nemalo byť proti nej vznesené obvinenie z priestupku a vedené priestupkové konanie, správne pritom vychádzajúc z premisy, že pri posudzovaní nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné mať na zreteli ich ústavné zakotvenie a ujmu kompenzovať poškodenému so zreteľom na článok 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup, ako i zo záverov ustálenej judikatúry, že pri dôslednom rešpektovaní prezumpcie neviny predstavuje každé stíhanie i za činy kvalifikované ako priestupky (v danom spore priestupok proti občianskemu spolunažívaniu) významný zásah do súkromného a osobného života stíhaného, v tomto prípade žalobkyne, negatívne sa dotýka i jeho (jej) cti a dobrej povesti, a je spôsobilé porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 10 Listiny základných práv a slobôd. Nemožno preto priznať relevanciu odvolacej námietke žalovanej, že v prejednávanom spore absentuje príčinná súvislosť

medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyne ako zákonná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle vyššie citovaného zákona.

19. Podľa obsahu odvolacích námietok žalovaná v tomto smere v podstate namieta hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie a predkladá vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov na súde prvej inštancie. Tieto otázky sú otázkami skutkových zistení. Uplatňuje tak odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorý je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov z úst strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 a nasl. CSP.

20. Ani v tomto smere nemožno súdu prvej inštancie vytknúť žiadne pochybenie. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, 193, § 194 a § 205 CSP. Odvolací súd konštatuje, že v súlade s pokynom odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, súd prvej inštancie adekvátne pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy izoloval dôsledky, ktoré vznikli označeným nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu a následky, ktoré vznikli pre susedské spory, pretrvávajúce od roku 2007 - 2008, t.j. existovali ešte pred nezákonným rozhodnutím a následne, s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prejednávaneho prípadu, vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady, a to najmä vychádzal z osoby poškodenej, prihliadol na jej doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje, ako i na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo a takisto na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej žalobkyne v súkromnom živote i v jej spoločenskom uplatnení.

21. Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že relevanciu nemožno priznať ani námietkam žalovanej a ani žalobkyne, pokiaľ tieto smerovali k spochybneniu výšky priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

22. Odvolací súd je v zhode s prvoinstančným súdom a žalobkyňou v tom, že vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci označeným rozhodnutím vydaným pred 1. januárom 2013, nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z., obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi. Takýto prístup by popieral princíp úplného odškodnenia, spôsobil by neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by porušením zákazu retroaktivity (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016 sp. zn. 7 Cdo 262/2015).

23. V prejednávanom spore súd prvej inštancie postupoval správne, ak použil citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, ktoré dôsledne aplikoval v okolnostiach posudzovaného sporu. V tomto smere možno súhlasiť s argumentáciou súdu prvej inštancie potiaľ, ak posúdil nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska zásahu do jej osobnostných práv a vyhodnotil postup orgánov verejnej moci tak, že bol zásahom do osobnostných práv žalobkyne v situácii, ak rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 16.3.2010 č. XXX/XXXXX/XX/GL/LUK, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2010 sp. zn. G.-XXX-XXX/XXXXX/TMC, ktoré boli ako nezákonné zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 č.k. 4S/276/2010-75, ktorým súd zrušil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2010 SVS-230-210/01375/TMC, ktoré po vrátení veci následne zrušilo rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 16.3.2010. Takisto správne uzavrel, že v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva

žalobkyne nie je dostatočným zadosťučinením. Súd prvej inštancie náležite aplikoval ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia a s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti tohto prípadu dôsledne vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Svoju úvahu súdu v tomto smere súd náležite odôvodnil, vezmúc pritom správne za základ zistený skutkový stav.

24. Je potrebné súhlasiť so žalobkyňou v jej odvolaní potiaľ, že v danom prípade v čase zásahu do osobnostných práv žalobkyne horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy nebola určená, ale bola ponechaná na voľnom uvážení súdu, zároveň je potrebné prisvedčiť žalovanej v tom, že táto náhrada nemôže byť ani neprimerane vysoká, lebo ani určenie výšky nemajetkovej ujmy úvahou súdu nie je neobmedzené, pretože súd je povinný pri úvahe o primeranosti výšky finančného odškodnenia povinný vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská a kritériá, ktoré podľa úsudku súdu indikujú rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, že súd si túto povinnosť splnil a svoju úvahu o výške priznanej nemajetkovej ujmy náležite odôvodnil, plne rešpektujúc názor vyslovený odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení, keď bezpochyby pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy žalobkyne vzal do úvahy povahu priestupkovej veci a priestupku kladeného poškodenej žalobkyne za vinu, lebo tá spravidla priamo úmerne zvyšuje intenzitu, s akou osoba poškodená konkrétne priestupkové konanie proti nej vedené negatívne vníma a ktorá súvisí i s hrozbou spoločenského odsúdenia, dĺžka priestupkového konania, závažnosť nemajetkovej ujmy a overené konkrétne skutkové okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, dopady nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodenej žalobkyne, nepriaznivosť ich vplyvu na jej povesť a jej doterajší spôsob života. Tieto kritériá, ku ktorým súd prihlídal pri stanovení toho, čo v tomto prípade považoval za adekvátne zadosťučinenie dostatočne konkretizoval na podklade vykonaným zistených skutočností, z ktorých náležite vychádzal pri ich kvantitatívnom posúdení a stanovení výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy s ohľadom na špecifické okolnosti konkrétneho prípadu a tak, aby bola primeraná a aby mohla splniť úlohu reparačnú, nielen symbolickú. Na tomto mieste je odvolací súd toho názoru, že súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, ak pri stanovení výšky odškodnenia žalobkyne prihlídal na ustanovenie § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, na ktorú odkazuje § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., a ak žalobkyne priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške päťdesiat násobku minimálnej mzdy v čase, kedy bola rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp. zn. 4S/276/2010-75 konštatovaná nezákonnosť rozhodnutí štátnych orgánov, vychádzajúc zo zistenia, že minimálna mzda za rok 2012 v zmysle nariadenia vlády SR činila 327,20 eur, teda 50 násobok predstavuje sumu 16.360 eur a ak v prevyšujúcej časti súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol. Odvolacia námietka žalovanej, že prvoinštančný súd v odôvodnení žiadnym spôsobom neodôvodnil priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, čím žalovanej nie je jasné, ako súd dospel k jej výške, preto nemôže obstať.

25. Zo všetkých týchto dôvodov, ako aj dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie, sú neopodstatnené odvolacie námietky žalobkyne i žalovanej, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo žalobkyňa i žalovaná v odvolacom konaní procesný úspech nemali.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).